

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. T. N., nar. X,
bytem X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

o žalobě ze dne 8.6.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.5.2023 č.j. CPR-6638-2/ČJ-2023-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, č. j. KRPA-186760-49/ČJ-2020-000022 ze dne 26.12.2022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že zájem jeho nezletilých dětí, zejména nejmladšího syna, nebyl v řízení dostatečně posouzen. Žalobce především napadá skutečnost, že poslední výslech provedený během řízení byl proveden již v roce 2020, přičemž od uvedeného data další dokazování v řízení neproběhlo. Žalobce poukazuje na skutečnost, že během řízení opakovaně uváděl, že zájem jeho nezletilých dětí je třeba podrobněji zkoumat a označoval zásah do života dětí způsobený uložením této povinnosti za nepřiměřený. Žalobce především uvádí, že v případě jeho vycestování bude ohrožena péče o jeho nejmladšího syna, která je pro rodinu již nyní velmi náročná. Diagnóza syna nebyla rodičům v době vydání prvostupňového rozhodnutí známa, což je patrné z data doložené lékařské zprávy. Byl-li by proveden výslech jeho partnerky, bylo by možno dopad rozhodnutí do jejího života a do života dětí lépe posoudit. Ostatně v písemném podání typu vyjádření k podkladům je obtížné plně popsat rodinnou situaci. Povinnost přihlížet k nejlepším zájmům nezletilého dítěte vyplývá z přímo aplikovatelného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Absence žalobce na území České republiky byla odůvodněna zdravotními komplikacemi, kterými žalobce v dané době trpěl a v jejichž důsledku odcestoval do země původu na léčení. Léčbu v České republice si pak žalobce nemohl z finančních důvodů dovolit, jelikož uzavřená pojistná smlouva plně nekryla veškeré náklady. Žalobce se vůči tomuto argumentu žalovaného rovněž vymezuje, jelikož jeho absence na území před 7 lety nemůže být relevantní pro posouzení současné situace rodiny. Pouhé odůvodnění, že před takto dlouhou dobou bylo odloučení žalobce od rodiny možné, dle žalobce nemůže postačit pro relevantní posouzení zájmů nezletilých. Navíc je zde pak třeba zohlednit především zájem nejmladšího syna žalobce. K tomu žalovaný uvedl, že s péčí o něho může partnerce žalobce pomoci starší dcera, případně obě dcery. Jelikož se však žalovaný blíže nezabýval ani dopadem do života dcer žalobce, lze jen stěží dojít k závěru, že tyto nebudou mít žádné potíže s péčí o bratra, zvláště když je uvedená péče tak komplikovaná.
3. Žalobce dále v žalobě namítal, že došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. I zde žalobce především poukazuje na neprovedení žádného výslechu účastníků řízení, a to již od roku 2020. S ohledem na nedostatek dokazování pak dle žalobce nemohl žalovaný dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života kvalifikovaně posoudit a zohlednit, zda je tento dopad přiměřený. Je povinností správních orgánů v řízení vedeném z moci úřední zjistit veškeré podstatné skutečnosti svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch účastníka řízení, a to i bez návrhu. V tomto ohledu nebylo dle žalobce relevantní, zda tento navrhl provedení dalšího výslechu, či zda navrhoval jiné důkazy. Nelze odůvodnit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života pouze poukázáním na tuto skutečnost, tedy že se jedná o nejmírnější možné opatření. Posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života proběhlo pouze formálně.
4. Žalobce v žalobě konečně namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav zejména s odkazem na skutečnost, že nebyli účastníci řízení od roku 2020 předvoláni k podání výpovědi.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že lékařská zpráva a čestné prohlášení družky byly sepsány v březnu 2023, tedy v době, kdy ještě probíhalo odvolací řízení, a žalobce mohl tyto dokumenty předložit ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Jelikož tak neučinil, je žalovaný toho názoru, že těmto dokumentům v rámci projednání žaloby by neměla být dána rozhodující váha. Navíc do lékařské zprávy družka žalobce uvedla, že její druh (žalobce) podniká a ona je v domácnosti, což je zcela opak toho, co po celou dobu žalobce uvádí v rámci řízení a družka v čestném prohlášení. Dále je zde uvedeno, že z důvodu

možného podezření na PAS je nutné další vyšetření, které bude provedeno až za dva měsíce (tedy cca konec května 2023), a to z důvodu plánované cesty rodiny do Vietnamu. Na základě výše uvedené skutečnosti bylo žalovaným zjištěno, že dne 28.03.2023 nezletilý N. D. A., nar. X, přes mezinárodní letiště Václava Havla, opustil území České republiky. Nezletilý zcela určitě necestoval sám, čímž argumentace nemožnosti vycestovat z důvodu nezastupitelné role žalobce při celodenní péči o nezletilého syna dostala určité trhliny a naopak potvrdil by se názor žalovaného, že dočasné odloučení rodinných příslušníků není nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale i jeho celé rodiny.

6. Žalobu soud neshledal důvodnou.
7. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že dle úředního záznamu ze dne 17.7.2020 se žalobce osobně dostavil na Krajské ředitelství cizinecké policie v Praze a bylo zjištěno, že nemá žádné oprávnění k pobytu. Téhož dne podal žalobce vysvětlení, kde uvedl, že požaduje tlumočníka, nerozumí českému jazyku. Uvedl, že poprvé do České republiky přicestoval v roce 2016 za účelem podnikání, od té doby zde žije. Je rozvedený, jeho bývalá manželka je Češka, má dvě děti a družku, se kterou v současné době žije. Jeho přítelkyně a jeho dvě dcery zde mají v ČR trvalý pobyt, žije s nimi ve společné domácnosti asi sedm nebo osm let. Platí nájemné, přičemž nájemní smlouva je na přítelkyni. V lednu letošního roku mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti vycestovat, ale přišel koronavirus, a tak to nebylo možné, a následně se jen dostavil na policii, aby vyřešil svůj pobyt. Až to bude možné, vycestuje a dá si své věci do pořádku. Žalobce měl výjezdní příkaz platný do 20.3.2020, celkově v České republice pobýval již od roku 2006 na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo 28.12.2017 zrušeno, neboť byla prokázána jeho účelovost. Následovalo několik řízení ukončených rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států EU. Na základě tohoto řízení byl vydán výjezdní příkaz do 20.3.2020, který platil do 16.7.2020 s ohledem na nouzový stav. Následující den se žalobce dostavil k vyřešení svého pobytu.
8. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že podle § 50 a zákona o pobytu cizinců nedochází ani k přímému, ani k nepřímému vyhoštění cizince, které by bylo spojené se zákazem vstupu na území členských států EU. Je na cizinci a v jeho vlastním zájmu, aby ve stanovené době území opustil. Nezletilé děti žalobce zde mají dále matku, s níž žijí ve společné domácnosti, a ta je schopna je zajistit po materiální i citové stránce. Tento závěr vychází z protokolu o výsledku žalobce ze 17.7.2020, kde žalobce uvedl, že žijí ve společné domácnosti, má družku a dvě dcery. Dne X se jim narodil syn D. A. N.. Podle názoru správního orgánu přijaté opatření nebrání cizinci vrátit se do České republiky hned, jak si opatří pobytové oprávnění. Pokud by matka nezletilých dětí byla natolik vytížena péčí o nově narozeného syna, s nímž je na rodičovské dovolené a nebyla by schopna se postarat o starší nezletilé děti ve věku 11 a 14 let, nabízí se, že mohou vycestovat spolu s otcem. Jsou však povinné školní docházkou a většinu dne tráví ve školním zařízení, v odpolední části dne mohou využít družiny či volnočasových aktivit. Taktéž může celá rodina vycestovat do Vietnamu společně, pak nedojde vůbec k rozdělení rodiny. Správní orgán si je vědom povinné školní docházky dvou nezletilých dcer, ale je si jist, že v takovém naléhavém případě je možné dojednat i se školou individuální studijní plán. Vycestováním žalobce nemůže dojít k narušení zájmů dítěte a rodinného života. Nezletilé děti jsou v České republice sice odkázány na péči žalobce, jeho roli však po nezbytně nutnou dobu může zastoupit druhý z rodičů, pokud tedy nevycestují všichni. Správní orgán se dále rozhodl od dalšího protokolu upustit, neboť by již nepřinesl žádné nové skutečnosti. Dle vyjádření žalobce není zde

schopen legálně zajišťovat finanční prostředky pro svůj pobyt, pro domácnost a rodinu. Aby mohl plnit svojí funkci v rodině, je žádoucí, aby měl platné pobytové oprávnění. Pokud bude muset účastník, či celá rodina, za účelem narovnání nepříznivého stavu z území členských států EU vycestovat, správní orgán si je vědom, že může po určitou dobu vzniknout určitý diskomfort a narušení ustálených stereotypů. Po překlenutí tohoto období již rodina nebude žít s tíhou nejistoty a omezení plynoucích z neoprávněného pobytu žalobce. Dále bylo konstatováno, že žalobce zde pobývá již od roku 2006 a byl ženatý s českou státní příslušnicí, neovládá český jazyk, což mu brání další integraci do české společnosti. Žije v ČR dost dlouho na to, aby cizinec, který se chce kulturně a společensky integrovat do české společnosti, se naučil jazyk, který se v dané společnosti užívá. Nelze tedy hovořit o narušení společenských a kulturních vazeb v případě vycestování. Žalobce nemá ani možnost společenské a kulturní vazby navazovat a rozvíjet, neboť dle svého vyjádření všechnu energii a čas věnuje péči o děti a domácnost. Cizinec v protokolu o podání vysvětlení ze dne 17.7.2020 výslovně uvedl, že chtěl vycestovat v březnu 2020 za účelem vyřešení pobytové záležitosti. Jedinou překážku uvedl – omezené možnosti cestování. Neuvedl, že by mu bránila absence vazeb v zemi původu. Cizinec je dospělou osobou, je schopný se o sebe postarat, a pokud měl v březnu 2020 v plánu vycestovat, měl jistě vyřešeno, kam bude cestovat a jakým způsobem. Je si vědom, že v rámci povinnosti vycestovat se může vrátit, jakmile bude disponovat příslušným pobytovým oprávněním. Z informací čerpaných z webu velvyslanectví České republiky v Hanoji, aktualizovaného dne 29.11.2022, vyplývá i zavedení systému registrací žádostí, avšak ke sjednání termínu k podání žádosti je možné si zmocnit zástupce, tedy cizinec může odletět následně k osobnímu podání žádosti. K tomu byla právě stanovena cizinci maximální lhůta pro vycestování 60 dní, s tím, že pokud by byla nedostatečná, může účastník požádat o stanovení nové lhůty k vycestování. Rozhodnutí o stanovení povinnosti vycestovat z území je pouze donucovacím prostředkem k tomu, aby cizinec svůj pobyt v ČR uvedl v souladu se zákonem, neboť právo pobytu na území ČR bez potřebného pobytového oprávnění mu není dáno ústavně ani případným pobytem jeho rodinných příslušníků. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců je mírnější než rozhodnutí o vyhoštění a v případě neoprávněně pobývajícího cizince je vůbec nejmírnějším opatřením, které lze vůbec přijmout. Rozhodnutí dle § 50a je opatřením způsobilým zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, aby se na území ČR zdržovali pouze legálně pobývající cizinci. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu nebo neplní své povinnosti, případně se jim účelově vyhýbají, nemohou požívat výhod povolení k pobytu.

9. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že nezletilé děti žalobce mají věk 16 a 11 let a 1 rok. Z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva se účastník považuje za usídleného cizince, jemuž v případě opuštění hostitelské země vždy vzniká újma nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života dle článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, kdy je nutné posuzovat, že rodina vytváří funkční celek po stránce sociologické a psychologické a rozhodující je i délka pobytu účastníka řízení na území České republiky. Tedy předpokládá se, že čím déle zde pobývá, tím silnější vazby má na novou zemi a slabší vazby na zemi původu. Účastník řízení zde pobýval 17.7.2020 neoprávněně. Žalobce se sám postavil k vyřešení svého neoprávněného pobytu, kdy deklaroval ochotu vycestovat. Účastník řízení věděl, že pobývá v ČR neoprávněně, a musel tedy předpokládat, že bude nucen území členských států EU opustit. Navíc žalobci již z důvodu neoprávněného pobytu byla vydána dvě rozhodnutí o povinnosti opustit území EU. Rodinné a soukromé vazby jakéhokoliv cizince, který není držitelem pobytového oprávnění, nemohou tato

pobytová oprávnění nahradit a nelze ani očekávat, že na základě těchto vazeb bude cizincům tolerován neoprávněný pobyt. Tím by správní orgány postupovaly zcela v rozporu s právním řádem ČR. Zákon o pobytu cizinců zcela jasně stanoví podmínky, za kterých je cizinec oprávněn k pobytu v ČR. Oprávněnost pobytu založená pouze na rodinných nebo soukromých vazbách bez platného povoleného pobytu takovou zákonnou podmínkou není. Žalobce vstoupil na území ČR nelegálně v úkrytu nákladního automobilu v listopadu 2000. Následovalo řízení o udělení azylu, které bylo ukončeno neudělením azylu. Opětovná žádost o udělení azylu byla pravomocně zastavena. Následně žalobce uzavřel dne 19.11.2004 sňatek s občankou ČR paní Eliášovou Zuzanou, a na základě toho zde získal trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EÚ. Ovšem z důvodu jednoznačně prokázaného účelového sňatku bylo toto povolení k trvalému pobytu žalobci pravomocně zrušeno 28.12.2017. Následovala dvě rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, která nabyla právní moci 3.9.2019 a 29.1.2020. Druhé rozhodnutí právě nabylo účinnosti po 16.7.2020, tedy po uplynutí výjezdního příkazu a nouzového stavu. Účastník však nadstandardně určené doby nijak nevyužil a 17.7.2020 se dostavil ke správnímu orgánu k vyřešení neoprávněného pobytu s deklarací ochoty vycestovat. Dále v průběhu povoleného trvalého pobytu od neznámého data pobýval ve Vietnamu, a to do doby, než mu vypršela platnost průkazu o povolení k pobytu. Návrat do ČR po uplynutí platnosti průkazu o povolení k pobytu potvrzuje žádost o dlouhodobé vízum podaná 25.7.2016 na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Účastník řízení byl v době vydání povolení k trvalému pobytu držitelem cestovního dokladu, který platil do 16.11.2010, a nový cestovní doklad platný od 16.9.2016 nahlásil až při převzetí nového průkazu o povolení k pobytu dne 19.9.2016. Jestliže k vycestování je podmínkou platný cestovní doklad, je z toho zřejmé, že účastník musel vycestovat z ČR ještě v době před rokem 2010, tedy v období druhého těhotenství družky, a tedy ve věku necelých 3 let první dcery. A jelikož účastník prokazatelně přicestoval až v září 2016, byla družka žalobce na výchovu svých dcer minimálně 6 let bez osobní pomoci účastníka řízení. Pobytu mimo území ČR nasvědčují i jiné okolnosti. Například v průběhu 6 let došlo ke změnám, které měl žalobce ohlásit na OAMP, jako ohlášení nového cestovního dokladu platného od 2010 do 2016, pokud existoval, nahlášení narození druhé dcery, podání žádosti o prodloužení platnosti průkazu o povolení k pobytu a zejména ohlášení změny hlášeného pobytu. Změny účastník neohlásil celých 12 let, do zrušení trvalého pobytu roku 2017. Žalovaný vychází ze skutečnosti, že v době řízení o vydání povolení k trvalému pobytu a v době vydání průkazu o povolení k trvalému pobytu, tedy 7.1.2005, měl hlášenou adresu společně se svou manželkou. Manželka se však odhlásila a žalobce již buď s ní nebyl v kontaktu, nebo nepovažoval za nutné ohlašovat změnu. Druhou možností je, že účastník řízení odcestoval do Vietnamu ještě před změnou adresy bydliště manželky. Zejména z důvodu vlastnictví platného cestovního dokladu, jako nutné podmínky pro cestování, dospěl žalovaný k názoru, že žalobce pobýval mimo území ČR minimálně od roku 2010 do roku 2016. Pokud udržoval rodinné vazby s družkou a dcerami, tak to na dálku podobu 6 let, tímto dlouhodobým odloučením nedošlo k narušení nebo zpřetrhání rodinných vazeb a současně toto prokazuje schopnost družky postarat se o dvě nezletilé děti, tehdy ve věku 2 a 7 let a druhé od narození do 5 let, a to bez dlouhodobé přítomnosti žalobce. Žalovaný je tak názoru, že s ohledem na šestiletý pobyt mimo území ČR a nenarušení zejména rodinných vazeb, kdy měl na území ČR družku a dvě malé děti, že není napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života účastníka řízení ani jeho rodinných příslušníků. V době, kdy podával na zastupitelském úřadu žádost o dlouhodobé vízum za účelem převzetí povolení k pobytu dne 25.7.2016, byl žalobce držitelem čerstvě ve

Vietnamu vydaného cestovního dokladu platného od 20.7.2016. Po příjezdu do ČR však tento nový cestovní doklad nenahlásil a namísto toho si dne 16.9.2016 vyzvedl na ambasádě nový cestovní doklad, který předložil a nahlásil při převzetí nového průkazu k povolení k pobytu. Tato skutečnost vede žalovaného k domněnce, že žalobce potřeboval zakrýt délku svého pobytu ve Vietnamu, která by mohla být důvodem pro zrušení trvalého pobytu podle ustanovení, podle něho držitel povolení k trvalému pobytu nepobývá na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. Tato doba je dostatečná, aby žalovaný konstatoval, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce ani jeho rodinných příslušníků. K nejmladšímu synu, nezletilému N. D. A., nar. X, žalovaný uvedl, že se narodil v manželství s občankou ČR. Toto manželství administrativně stále trvá, ač podle žalobce došlo k rozvodu. K početí nejmladšího syna navíc došlo v době, kdy žalobce věděl, že území členských států EU bude muset opustit, neboť mu byla vydána dvě rozhodnutí o povinnosti opustit území EU. Účastník řízení měl dle svých slov v úmyslu odcestovat v březnu 2020, ale z důvodu pandemie nemohl. Budoval tedy další rodinné vazby, i když se dostavil ke správnímu orgánu k vyřešení svého neoprávněného pobytu, tudíž se jeví jeho jednání jako účelové, cílem je zahájení správního řízení, které účastníkovi řízení zlegalizuje pobyt v ČR a za využití všech zákonných opravných prostředků tento stav co nejdéle prodlužovat. Žalobce zcela vědomě a účelově buduje rodinné vazby s jediným cílem – argumentace rodinných vazeb, které účastníkovi brání ve vycestování z území EU. Je tedy zcela zřejmé, že účastník vynakládá veškeré úsilí, nikoliv ke krokům respektujícím rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a o povinnosti opustit území EU, ale k budování rodinných vazeb i přes počáteční deklaraci ochoty vycestovat, odůvodňuje nemožnost opustit členské státy EU pro nepřiměřený dopad do rodinného života. Žalobce nejen vstoupil do ČR nezákonným způsobem, ale po vyčerpání zákonných možností k legalizaci pobytu využil i z pohledu zákona o pobytu cizinců protiprávní jednání ve formě účelového sňatku s občankou ČR. Dle žalovaného tak veřejný zájem na vycestování žalobce jednoznačně převyšuje zájem žalobce na rodinném a soukromém životě realizovaném na území, kde není oprávněn pobývat. Z celkového jednání žalobce jasně vyplývá neochota vycestovat a zajistit si pobytové oprávnění. Podle žalovaného se nemohl žalobce spoléhat na to, že rozšířením rodiny o dalšího potomka dojde k vyřešení jeho pobytové situace. Vycestováním žalobce z území EU sice dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného života, půjde však o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního jednání, který nelze hodnotit jako nepřiměřený. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35 ze dne 24.10.2018, z něhož vyplývá, že nevydání rozhodnutí opustit území je zcela výjimečné. O takovou srovnatelnou situaci se podle žalovaného v dané situaci nejedná. Jeho syn není v novorozeneckém věku. Může se o něho postarat matka a dále jí mohou pomoci její dvě dcery, které jsou již ve věku 15 a 12 let, tedy v mnoha věcech soběstačné. K postavení družky jako samoživitelky žalovaný uvádí, že ve společnosti je ve stejné pozici mnoho matek a také se musí s touto situací vyrovnat a postarat se o svoje děti. Navíc účastnice řízení je cizinkou s povoleným trvalým pobytem, což znamená, že v případě špatné finanční situace má možnost požádat o sociální dávky. Správní orgán nepochybil, když vycházel z protokolu ze 17.7.2020, kdy, byť se jedná o dva roky starý protokol, uvádí skutečnosti tak, jak se staly a které byly aktuální. Žalovaný konstatoval, že skutečnosti mohl žalobce označovat a navrhopat další důkazy, což žalobce činil a pravidelně oznamoval nové skutečnosti ve svých vyjádřeních. Nedožadoval se však důkazu formou účastnického výslechu. Správní orgán tedy bral tyto skutečnosti na zřetel, nerozporoval je a nepovažoval za nutné předvolávat účastníky. K námitce porušení článku

8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, ke kterému dochází po usídlení cizinců, žalovaný konstatoval, že žalobce není usídleným cizincem. Usídleným cizincem je pouze cizinec, který je držitelem pobytového oprávnění dlouhodobějšího charakteru, tedy povolení k dlouhodobému nebo trvalému, tj. vízum nad 90 dnů. Ničeho takového žalobce není držitelem a v jeho případě by mohla vzniknout újma pouze výjimečně, v situaci, která by odůvodňovala naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce v ČR. Takové skutečnosti žalobce neuvedl a nebyly zjištěny. K porušení článku 3 Úmluvy o právech dítěte žalovaný uvádí, že k porušení nedochází, neboť tato úmluva řeší odebrání dítěte bez možnosti kontaktu s rodiči, nebo umístění dítěte do veřejného či soukromého zařízení sociální péče. Toto řízení však řeší neoprávněný pobyt dospělé osoby a povinnost opustit území EU pouze dospělému účastníkovi. S ohledem na zjištěné a prokázané vazby bylo řízení vedeno jako povinnost opustit území EU, tedy jako nejmírnější opatření k nápravě protiprávního jednání. Rozhodnutím není nijak žalobci bráněno v kontaktu s dětmi, mohou ho navštívit, nebo může využít sociální sítě či telekomunikační možnosti. K námitce problematičnosti možného návratu žalobce na území ČR vzhledem k nějaké slosovatelné registraci. Podle žalovaného žalobce argumentuje pouze dvěma slosovatelnými registracemi v období o 180 dnů a zákonnou lhůtu 270 dnů na projednání žádosti s tím, že tato lhůta není ze strany Ministerstva vnitra ČR dodržována. Žalovaný však podotkl, že žalobce uvádí pouze jednu ze tří možností, jak získat oprávnění k pobytu v ČR. Tato slosovatelná registrace se týká žádosti o dlouhodobý pobyt, ale účastník není limitován pouze touto žádostí. Sice tato forma umožňuje pobyt minimálně na 2 roky a cizinci odpadne úkon k žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ale právě zejména z důvodu delšího oprávnění k pobytu je o toto povolení největší zájem. Žalobce však může využít také nižší oprávnění k pobytu, a to formou dlouhodobého víza nad 90 dnů. Zde probíhá registrace každý měsíc. Zájem se přirozeně mění, ale například v roce 2022 nebyla z 12 registrací u 6 využita celá kapacita. Podání žádosti o registraci se podává formou e-mailu, tudíž není podmíněna podáním na území domovského státu, cizinec tak může podat tuto žádost ještě z území ČR. Dále je možné využít i možnosti podání žádosti o krátkodobé vízum, které opravňuje cizince k pobytu na území ČR po dobu 90 dnů. Příjem těchto žádostí je bez jakýchkoliv komplikací a zdržení a vyřízení trvá do 14 dnů. K razantnímu snížení příjmu z důvodu vycestování žalobce nedojde, protože družka žalobce, jako cizinka s trvalým pobytem a de facto samoživitelka na rodičovské dovolené, může žádat o různé sociální dávky. Naopak vycestováním účastníka řízení se sníží finanční náročnost chodu rodiny, neboť účastník řízení z důvodu nevlastnění pobytového oprávnění nemůže pracovat nebo vykonávat jinou výdělečnou činnost, tedy nepřispívá žádnou částkou do rodinného rozpočtu a je tak zcela závislý na příjmu družky. Naopak v případě návratu do domovské země se může žalobce uplatnit na tamějším trhu práce, získat příjem a dovézt ho družce. Potencionální předem nezjistitelné důvody nemožnosti návratu do ČR kvůli nové pandemické situaci nelze přejímat a nemohou způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

10. Žalobce přiložil k žalobě čestné prohlášení družky žalobce N. P. T. H., nar. X, bytem X, ze dne 22.3.2023, ve kterém se uvádí: „Jsem partnerkou žalobce, máme spolu 3 děti, 2 dcery a syna. Dvě starší děti chodí do školy a syn zůstává s otcem. Náš syn je nemocný, má autismus a potřebuje péči celý den. Já chodím celý den do práce a zajistím finanční prostředky pro celou rodinu. Veškerou domácí práci dělá můj partner. Vodí dvě starší dcery do školy, pak je vyzvedne ze školy. Chodí na nákup potravin, vaří pro nás jídla, poklidí v domácnosti. Stará se o syna celý den, nepřetržitě prostě pro nás můj partner všechno dělá.“ K tomu je dále přiložena zpráva psychiatrické nemocnice v Dobřanech ze dne 21.3.2023 ohledně N. D.

A., nar. X, z psychologického vyšetření Mgr. Martiny Augustové, dětského psychologa, kde se uvádí, že se jedná o chlapce ve věku více než 2 roky, ale je vývojem na cca. 12.-13. měsíci, s matkou bylo probráno podezření na poruchu autistického spektra, které je nutno ověřit dalším vyšetřením. To z důvodu plánované cesty do Vietnamu bylo objednáno až na červenec. Dále se zde uvádí, že matka je v domácnosti, tudíž je s dítětem.

11. Soud vycházel tedy z žalobních bodů tak, jak byly formulovány, nicméně žádný z nich nebyl shledán důvodným a zejména s ohledem na výše shrnutá odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, která považuje soud za přezkoumatelná, dostatečně skutkově i právně podrobná, logická a úplná, v nichž se správní orgány správně vypořádaly i s námitkami žalobce a se závěry správních orgánů se soud ztotožnil.
12. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu v důsledku absence novějšího účastnického či svědeckého (tj. družky) výsledku od protokolu o podání vysvětlení ze 17. 7. 2020 nebyla shledána důvodnou, neboť žalobce celé 3 roky, co řízení trvalo, se žádného takového důkazu nedomáhal. Posílal pouze svá písemná vyjádření, kde uváděl aktuální skutečnosti, jež správní orgány nerozporovaly a ve svých rozhodnutích zohlednily. Žalobce všechny skutečnosti, které uváděl ve svých písemných vyjádřeních, by mohl pouze zopakovat v účastnickém výsledku, tudíž žádné nové skutečnosti, které by mohly být prokazovány pouze účastnickým výsledkem, nebyly v řízení pominuty. Zjištění skutkového stavu ani dokazování tudíž nebylo shledáno nedostatečným. Skutečnosti, které uváděl prostřednictvím svých tvrzení, nebyly správním orgánem nijak zpochybňovány, existence jeho rodiny včetně nejmladšího syna, blízkost vztahů v rodině. Tudíž není nezákonné neprovádění nového účastnického výsledku žalobce.
13. Žalobní tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do rodinného života soud rovněž nepovažuje za důvodné, neboť bylo rozhodnuto již potřetí, že je žalobce povinen vycestovat do země původu a tam si zažádat o nový druh legálního pobytu v ČR. Takový požadavek ze strany českých správních orgánů na opatření legálního pobytu nelze považovat v případě žalobce rozhodně za nepřiměřený tím spíše, že žalovaný a správní orgán I. stupně podrobně zjistily žalobcovu pobytovou historii a prokázaly jednoznačně, že žalobce mnoho let (nejméně od 2010 do 2016) v ČR se svou rodinou vůbec nežil, byl v zemi původu a jeho děti s družkou zde pobývaly samy, a přesto k jejich odcizení nedošlo. Jsou i po takové době odloučení schopni spolu znovu žít. Za této situace nelze považovat za nepřiměřený zásah stanovení povinnosti vycestovat a zažádat si v zemi původu o nový druh legálního pobytu.
14. Pokud jde o námitky v žalobě týkající se slosovatelné registrace za účelem získání povolení k pobytu, žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že pro vstup do ČR žalobce nemusí usilovat pouze o povolení k dlouhodobému pobytu na 2 roky. Může si opatřit vízum na kratší dobu, ohledně kterého není nutné čekat tak dlouho na vyřízení žádosti. Doba k vycestování byla žalobci stanovena 60 dnů, tak, aby žalobce mohl podat registraci k některému z pobytů ještě z území ČR, a tím své dočasné odloučení od rodiny dále zkrátit.
15. Soud se se správními orgány ztotožnil v závěru, že v případě žalobce převažuje veřejný zájem na jeho vycestování a opatření si nového povolení ke vstupu na území ČR nad zájmem nezasahovat do jeho soukromého a rodinného života, a to vzhledem k chování žalobce, který dlouhodobě nerespektoval české právní předpisy (účelové manželství s občankou ČR, zatajený dlouhodobý pobyt v zemi původu, neohlašování podstatných změn příslušným správním orgánům, rozšiřování rodiny v době nelegálního pobytu a vzápětí použití této okolnosti jako důvod, že kvůli nejmladšímu dítěti nemůže vycestovat).

16. Žalobce nemůže v ČR legálně vydělávat a přispívat své rodině, což jistě není v zájmu jeho nezletilých dětí. Také se zásadním způsobem do zdejší společnosti kulturně neintegroval, neboť v podstatě jen doma pečuje o děti, ve správním řízení požadoval tlumočnicka s tím, že český jazyk dostatečně neovládá. Naopak v zemi původu může legálně pobývat, být zaměstnán a tím přispět finančně na chod rodiny, což v zájmu nezletilých dětí naopak je. Osobní celodenní péče žalobce o jeho nejmladšího syna na území ČR není nezbytná, neboť z doložených podkladů (např. ze žalobcem k žalobě předkládané lékařské zprávy – viz arg. „matka je v domácnosti“) vyplývá, že o syna může pečovat a pečuje matka. Nad rámec uvedeného z lékařské zprávy také vyplývá, že rodina plánuje cestu do Vietnamu, tudíž krátkodobému společnému vycestování celé rodiny do země původu zjevně nic nebrání.
17. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. října 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně